

Arrest

nr. 161 018 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 26 januari 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit 'HIT EURODAC' blijkt dat hij op 19 januari 2015 asiel heeft aangevraagd in Hongarije.

1.3. Op 3 februari 2015 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Hongaarse instanties.

1.4. Op 16 februari 2015 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met het verzoek tot terugname, op grond van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 1 juni 2015 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen werden aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 26^{quater}, ter kennis gebracht op 1 juni 2015 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, een inwoner van Gaza van Palestijnse afkomst, vroeg op 26.01.2015 asiel in België. De betrokkene legde een kopie voor van de identiteitspagina van een paspoort van de Palestijnse Autoriteit met nummer 2520740, afgegeven op 11.02.2010 en geldig tot 10.02.2015. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 19.01.2015 asiel vroeg in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 30.01.2015 en verklaarde dat hij op 22.12.2014 van Gaza naar Egypte reisde. Op 15.01.2015 vertrok hij met een vrachtschip vanuit Egypte. Hij kwam naar eigen zeggen aan in Italië, vanwaar hij op 23.01.2015 zijn weg vervolgde via hem niet bekende landen. Op 24.01.2015 kwam de betrokkene naar eigen zeggen aan in België. De betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, maar stelde dat dat onmogelijk is en ontkende dat hij voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België elders asiel vroeg.

Op 03.02.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 16.02.2015 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Hongaarse instanties deelden mee dat de betrokkene op 19.01.2015 asiel vroeg, maar kort daarna verdween met onbekende bestemming.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat Palestijnen goed worden behandeld in België. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen expliciet verzet tegen een overdracht aan Hongarije, maar stelde van België te houden en in België te willen blijven.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 13.04.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn aanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat de situatie voor asielzoekers in Hongarije "allesbehalve" is en stelt dat hij in Hongarije zeer slecht werd behandeld door de Hongaarse politie. Zo zou hij zijn bedreigd met terugzenden naar Oekraïne. Verder kent Hongarije volgens de betrokkene structurele tekortkomingen wat de asielprocedure betreft, bestaat er een reëel risico op detentie en zijn de omstandigheden in de detentiecentra "allesbehalve". De betrokkene hekelt verder het feit dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren, kunnen worden geconfronteerd met het feit dat de eerste asielaanvraag werd afgewezen en vervolgens enkel een meervoudige aanvraag kunnen indienen en dat de opvangcondities voor "Dublin-terugkeerders" "allesbehalve" zijn. Ten slotte voert de betrokkene aan dat hij in Hongarije risico loopt op refoulement. De betrokkene verwijst naar en citeert uit onder meer Hungarian Helsinki Committee, "Access to protection jeopardized - information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary", december 2011; UNHCR, "Hungary as a country of asylum - observations on the situation of asylum seekers and refugees in Hungary", april 2012; JRS, "Becoming vulnerable in detention, national report : Hungary", juni 2010; "Council of Europe : commissioner for human rights report on Hungary", Council of Europe, 16.01.2015 en het rapport van Asylum Information Database (AIDA) over Hongarije van 30.04.2014.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de opwerping dat hij in Hongarije slecht en brutaal werd behandeld en werd bedreigd met terugzenden naar Oekraïne wijzen we er op dat daarvan enkel in het schrijven d.d. 13.03.2015 sprake is. De betrokkene maakte daar tijdens zijn verhoor geen melding van. Dat de betrokkene op een ogenblik dat hij de kans had om op omstandige wijze op feiten en omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling hiervan geen melding maakte doet vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

We merken op dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Hongarije ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Betreffende de opwerping van de betrokkene dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren, geconfronteerd kunnen worden met het feit dat de eerste asielaanvraag, in hun afwezigheid, werd afgewezen en vervolgens enkel een meervoudige aanvraag kunnen indienen wijzen we er op dat de door de betrokkene in Hongarije ingediende aanvraag nog niet het voorwerp was van een finale beslissing. In het door het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 17.02.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), een "update" van het door de betrokkene geciteerde rapport van Asylum Information Database (AIDA) over Hongarije van 30.04.2014, wordt ook uitdrukkelijk gesteld

dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 21, alinea 3). Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne behandelde en deze personen niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne zonder een onderzoek van hun aanvraag (pagina 2, alinea 1).

Betreffende detentie lezen we in het AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015, dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", tussen januari en juli 2013 niet werden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld (pagina 21, alinea 3). De kanttekening wordt gemaakt dat vanaf 01.07.2013 de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid voorziet tot detentie van asielzoekers. We benadrukken dat deze amendementen de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch zullen worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, het voorwerp zal zijn van detentie.

Betreffende de door de betrokkene aangevoerde vrees voor refoulement merken we op dat hij in het schrijven d.d. 13.03.2015 verwijst naar praktijken uit het verleden ("As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined"). We merkten al op dat het UNHCR reeds wees op de gewijzigde houding van de Hongaarse instanties, die de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne behandelde en deze personen niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne. In het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015, lezen we dat in 2013 aangebrachte wijzingen in wetgeving ter zake refoulement van personen die een verzoek tot internationale bescherming indienden uitsluit ("Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure", pagina 21, alinea 3).

Betreffende opvang benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, met een capaciteit van 773 personen het grootste open opvangcentrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra. Bewoners krijgen volgens het rapport drie maaltijden per dag en zakgeld (pagina 41).

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Hongarije, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Hongarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de asielprocedure is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat

Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens het verhoor d.d. 30.01.2015 maakte hij gewag van een gezondheidsprobleem. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Hongarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties."

Het betreft de thans bestreden akte.

1.6. De verzoeker dient tegen de in punt 1.5. vermelde akte op 9 juni 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De vordering wordt verworpen met het arrest nr. 147.540 van 10 juni 2015.

1.7. Op 11 juni 2015 wordt de verzoeker effectief teruggebracht naar Hongarije.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 (2) iuncto artikel 18 (1) b) van de verordening 604/2013, alsook van

artikel 3, lid 2 en 17 van voornoemde verordening, van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handsvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“4.1.1.

Aan de verzoekende partij werd op 1 juni 2015 (kennisgeving 1 juni 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1). Eveneens diezelfde dag werd aan de verzoekende partij een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats betekend (stuk 2).

Als rechtsgrond voor de bestreden beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 (2) j ° 18(1) b van de Dublin – III verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat de verzoekende partij op 19 januari 2015 asiel heeft aangevraagd bij de Hongaarse asielautoriteiten;*
- de door verzoeker vermelde omstandigheden in Hongarije ongeloofwaardig lijken, nu de verzoekende partij deze niet heeft verteld tijdens zijn Dublin – interview;*
- dat de asielprocedure in Hongarije correct verloopt en dat er geen aanleidingen zijn om te denken dat de verzoekende partij zich niet meer zou kunnen richten tot zijn asielprocedure in Hongarije of zou worden opgesloten tijdens de asielprocedure of in slechte opvangomstandigheden zou terechtkomen tijdens de asielprocedure;*
- er geen enkele aanleiding is dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;*
- dat, gelet op de aangebrachte wetswijzigingen in Hongarije, refoulement van personen die aanvraag tot bescherming hebben ingediend, wordt uitgesloten;*
- dat er in Hongarije problemen kunnen zijn betreffende de opvang/behandeling en begeleiding van de asielaanvraag, maar dit niet zwaarwegend genoeg is om tot een schending van artikel 3 E.V.R.M. te kunnen komen;*
- de verzoekende partij in Hongarije de nodige bijstand zal krijgen en dat de Hongaarse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij.*

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen naar de rapporten van UNHCR van 2012, van ECRE en het rapport van AIDA over de periode van januari tot juli 2013 dd. 30 april 2014.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat na 1 juli 2013 de Hongaarse wetgeving zou zijn gewijzigd en er uit de objectieve informatie zou blijken dat de asielzoekers, die worden teruggenomen in kader van de Dublin – III Verordening, niet meer worden vastgehouden. Volgens de bestreden beslissing van de verwerende partij zouden er bijgevolg geen redenen zijn om aan te nemen dat Hongarije de Europese Verordeningen zou schenden.

“De kanttekening wordt gemaakt dat vanaf 01.07.2013 de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid voorziet tot detentie van asielzoekers. We benadrukken dat deze amendementen de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van de Verordening 604/2013 systematisch worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, het voorwerp zal zijn van detentie.”

(stuk 1)

De verzoekende partij kan bijgevolg niet akkoord gaan met de bestreden beslissing van de verwerende partij gezien de verzoekende partij in het bezit is van veel recentere informatie dan de gedateerde en niet actuele zeer algemene informatie die de verwerende partij aanhaalt teneinde hun standpunt te onderbouwen (zie hierna).

Nochtans wijst de verzoekende partij er op dat het de plicht is van de verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient de verwerende partij zich in het kader van een Dublin – overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van de verwerende partij tegenspreekt.

“ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. » (CCE 22 février 2015, n° 138 950).

De verzoekende partij kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt. De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

4.1.2.

De verzoekende partij wijst er op dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens lidstaten, waaronder dus ook Hongarije, individuele asielzoekers een reële en voldoende gelegenheid moeten bieden om een asielaanvraag in te dienen/verder te gaan.

Een reële en voldoende gelegenheid houdt dus in dat de toegang/behandeling van de asielprocedure, volgens de rechtspraak van het Europese Hof, moet voldoen aan verschillende punten waar individuele asielzoekers recht op hebben.

Hieronder wordt per punt gesproken wat dit specifiek inhoudt en zal aan de hand van objectieve informatie worden aangetoond dat de asielprocedure in Hongarije hier absoluut niet aan voldoet.

4.1.2.1. Effectieve toegang tot de asielprocedure

Uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Gebremedhin tegen Frankrijk² en het arrest Sharifi tegen Italië en Griekeland³ blijkt dat een effectieve toegang tot de asielprocedure wordt vereist:

“En outre, la Cour a déjà estimé plus haut, sur le terrain de l'article 4 du Protocole n° 4 que, contrairement aux dires du Gouvernement, dans le port d'Ancône les requérants ont été remis sur – le – champ par les autorités des frontières aux capitaines des ferry – boats et n'ont pas eu accès à un interprète ni à des agents pouvant leur fournir les informations minimales nécessaires à propos du droit d'asile et de la procédure pertinente. Il y a, en l'espèce, un lien évident entre les expulsions collectives dont les requérants ont fait l'objet dans le port d'Ancône et le fait qu'ils ont été concrètement empêchés de demander l'asile ou d'avoir accès à une quelconque autre procédure nationale satisfaisant aux exigences de l'article 13. Dès lors, la Cour estime qu'il y eu également violation de l'article 13, combiné avec l'article 3 de la Convention et l'article 4 du Protocole n° 4. Compte tenu de cette conclusion et eu égard aux circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner les griefs des requérants sous l'angle de l'article 13 combiné avec l'article 2 »

(ECHR, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure, zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is in Hongarije niet gegarandeerd. Immers, de verzoekende partij heeft reeds op 19 januari 2015 asiel aangevraagd in Hongarije. Volgens de verwerende partij zou deze asielaanvraag nog in behandeling zijn, maar nergens in de bestreden beslissing blijkt of de verwerende partij hier effectieve garanties voor heeft.

Dergelijke zekerheden zijn nochtans noodzakelijk, nu de Hongaarse asielautoriteiten beslissingen kunnen nemen over reeds ingediende asielaanvragen en dit zonder de aanwezigheid van asielzoekers. Dit betekent dus dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin – III Verordening naar Hongarije worden teruggestuurd, geconfronteerd kunnen worden met het feit dat de eerste asielaanvraag werd afgewezen, en zij een meervoudige asielaanvraag moeten indienen. Een meervoudige asielaanvraag kan enkel aanvaard worden als de asielzoeker over nieuwe elementen beschikt.

“Under the Asylum Act, the OIN may issue a decision in the absence of the applicant if it considers that it has enough information to be able to take a decision on the asylum application. This is important because if a person absconds and the OIN issues a negative decision in absentia, the asylum-seeker who is later on returned under the Dublin procedure to Hungary will have to submit a subsequent application and present new facts and evidence in support of his/her claim.”

(stuk 4, “Information Note on Asylum – seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary”, Hungarian Helsinki Committee, mei 2014, te consulteren op <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf>)

“The prime minister is trying to generate political capital from increasing fear in people, while nearly half a million Hungarians have left the country in search of better living standards abroad, he added.

True, the number of refugees has increased dramatically in the past two years, only a small minority of the applicants is granted asylum, and a significant part of them disappear from the authorities while their applications are being processed, he said.”

(stuk 5, “socialists accuse Fidesz of using migrants to incite xenophobia”, MTI – EcoNews, 20 februari 2015)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure wordt in Hongarije dus zeker niet gegarandeerd. Dit blijkt des te meer wanneer het gaat om terugkeerders in het kader van de Dublin – III Verordening.

4.1.2.2. Effectieve toegang tot betrouwbare informatie

In her arrest Ahmadpour tegen Turkije vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure.

Ook dit laat in Hongarije te wensen over. Zo zijn er tal van problemen in het kader van voorzien van informatie aan de asielzoekers:

“The Hungarian Helsinki Committee's (HHC) experience shows that alternative sources of information are rarely used in practice. The reception centre in Békéscsaba made a short video footage on the house rules and the different services offered at the facility, which was available in various languages, although it does not cover procedural rules. The reception centre became an asylum detention facility and this video is not used anymore. The main factors that render access to information difficult are: 1) untimely provision of the information enabling asylum seekers to make an informed choice; 2) language barriers; 3) illiteracy; 4) not addressing other specific needs of asylum seekers, e.g. using child- and disability friendly communication, and 5) highly complex and technical wording of official information material.

According to the FRA study, some asylum seekers, however, claimed that they either did not receive any information or the information they received was not accessible for them - mainly due to illiteracy or language barriers. As regards the quality of official information provided by authorities, some asylum seekers stressed that the language of information leaflets is perceived as being very technical and complex, using legal terminology that is difficult to understand without specific knowledge of the legal system of the host country.”

(stuk 6, “National Country Report: Hungary”, AIDA, 30 april 2014, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

Zo worden asielzoekers, in het kader van de Dublin – III Verordening, weliswaar geïnformeerd over het feit dat er een Dublin procedure werd gestart, maar moeten zij verder gissen naar de andere stappen in hun procedure.

“The asylum seeker is informed about the fact that a Dublin procedure had started, but after that, they are not informed about the different steps in the Dublin procedure. If the Dublin procedure takes a long time this creates frustration, especially for those asylum seekers who are detained. The Hungarian Helsinki Committee's lawyers reported that these information are not even contained in the applicants' files, In order to obtain such information, the legal representatives need a special power of attorney, Asylum seekers only receive the decision on the transfer which includes the ground for application of the Dublin Regulation and against which they can appeal within 3 days. The OIN does not provide a written translation of the Dublin decision, but they do explain it orally in a language that the asylum seeker understands.”

(stuk 6, “National Country Report: Hungary”, AIDA, 30 april 2014, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

Ook informatie over de opvangcondities aan de asielzoekers laat te wensen over. Deze informatiebrochures zijn er slechts in twee talen, nl. Engels en Hongaars. Het is duidelijk dat dit onvoldoende is en er maar een zeer beperkt aantal vluchtelingen zijn die voldoende de Engelse taal begrijpen.

“The information is communicated both orally and in written form, in a language that the asylum seeker understands. However, written information on reception conditions is only available in Hungarian or in English, which is of little help to a foreigner not speaking any of these two languages.”

(stuk 6, “National Country Report: Hungary”, AIDA, 30 april 2014, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

4.1.2.3. bijstand van een advocaat en tolk

Opdat er sprake kan zijn van een “reële en voldoende” asielpprocedure volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het vereist dat de asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat en een tolk⁵.

Ook dit is een groot probleem in Hongarije:

“Although asylum seekers have been eligible for free legal aid since 2004, very few have availed themselves of this opportunity due to several practical and legal obstacles. Firstly, with very few exceptions, asylum seekers are not aware of the legal aid system and do not seek the services of legal aid providers. Second, the legal aid system does not cover translation and interpretation costs, hence the opportunity to seek legal advice in the asylum procedure is rendered almost impossible; in addition, most Hungarian lawyers based in towns where reception and detention facilities are located do not speak foreign languages.

“In recent years, legal aid was made available to asylum seekers both as part of the general legal aid system (which was hardly ever used) and also through projects funded by the European Refugee Fund National Actions scheme. Between 2004 and 2012, the Hungarian Helsinki Committee was the NGO implementing a legal assistance project for asylum seekers funded by the European Refugee Fund (ERF), covering all reception centres and immigration detention facilities. As of January 2013, the Legal Aid Service carries out an ERF-funded legal assistance project.²⁰ ERF’s contribution covers translation and legal representation costs in the first instance asylum procedure, while the state budget covers the legal counselling costs.

Although legal aid providers contracted for this project are in principle available in all detention and reception facilities, the figures show that very few clients actually receive assistance from legal aid lawyers involved in the project. There were some problems with recruitment of lawyers and the asylum seekers still don’t have enough information about their presence. Lack of language skills of certain lawyers was also reported and in general the needed trust between the lawyers and the asylum seekers is not yet developed. After one year of implementation of this scheme, there is still lack of legal assistance in several reception and detention centres. According to the statistics, in 2013 the lawyers working under this scheme provided only 312 legal consultations and 155 legal representations to asylum seekers.”

(stuk 6, “National Country Report: Hungary”, AIDA, 30 april 2014, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

Niettegenstaande asielzoekers in Hongarije tijdens de procedure bijstand kunnen krijgen van een tolk, zijn er toch nog een aantal pijnpunten waardoor er geen sprake is van de effectieve bijstand van een tolk. Zo is er voor de tolken geen gedragscode waar zij zich aan moeten houden en zijn de tolken niet professioneel getraind:

“There is no specific code of conduct for interpreters in the context of asylum procedures. Many interpreters are not professionally trained, which causes in particular problems with regard to languages which are not widely spoken in Hungary.”

(stuk 6, “National Country Report: Hungary”, AIDA, 30 april 2014, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

Vaak stelt zich ook een probleem met de onafhankelijkheid van tolken.

“In practice, asylum seekers have frequently reported that the interpreters were not sufficiently independent and reliable during preliminary interviews.”

(stuk 6, “National Country Report: Hungary”, AIDA, 30 april 2014, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

4.1.2.4. Noodzaak van een persoonlijk interview

Eveneens is er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een noodzaak aan een persoonlijk interview. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar het arrest M.S.S. tegen België/Griekenland⁶.

Zoals reeds uit punt 5.1.2.1. blijkt kunnen de Hongaarse asielinstanties beslissingen nemen over de reeds ingediende asielaanvragen en dit zonder de aanwezigheid van de asielzoekers.

Dit betekent dus, als de asielzoeker onderduikt, er beslissingen worden genomen over asielaanvragen, zonder een persoonlijk interview van de vluchteling.

"If the asylum seeker absconds, the Office of Immigration and Nationality (OIN) can issue a decision without personal interview purely on the basis of information available."

(stuk 6, "National Country Report: Hungary", AIDA, 30 april 2014, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

Omdat de verzoekende partij reeds lange tijd in het buitenland heeft verbleven, is er een reëel risico dat de asielaanvraag van de verzoekende partij reeds afgesloten is, zonder een persoonlijk interview. Dit kan natuurlijk niet en is in strijd met de internationale bepalingen.

4.1.2.5. Onafhankelijk en grondig onderzoek van de asielaanvraag

Om aan de vereisten van artikel 3 E.V.R.M. te kunnen voldoen is, volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een onafhankelijk en grondig onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk. Zo oordeelde het Hof in het arrest Jabari tegen Turkije⁷:

The Court further observes that, having regard to the fact that Article 3 enshrines one of the most fundamental values of a democratic society and prohibits in absolute terms torture or inhuman or degrading treatment or punishment, a rigorous scrutiny must necessarily be conducted of an individual's claim that his or her deportation to a third country will expose that individual to treatment prohibited by Article 3 (see, mutatis mutandis, the Chahal judgment cited above, p. 1855, § 79, and p. 1859, § 96). (ECHR, Jabari v. Turkey, 11 juli 2000, App. n ° 40035/98)

Het onderzoek van een asielaanvraag in Hongarije laat te wensen over. Zo blijkt uit objectieve informatie dat er niet alleen een gebrek is aan specialisatie van magistraten, maar ook een tekortkoming is aan individualisering bij de behandeling van de dossiers.

"The asylum procedure, administered by the Office of Immigration and Nationality (Refugee Directorate), combines the determination of refugee status and of eligibility for subsidiary protection into one procedure." (...) "The applicant may request the court to review the decision of OIN. Thus, the Hungarian asylum system consists of two instances: administrative and judicial. Judges typically are not asylum specialists, nor are they specifically trained in asylum law.

Since April 2011, however, the MCB no longer has exclusive authority over asylum matters. In addition to the MCB, four county courts were assigned to review OIN asylum decisions.³⁵ The newly-competent courts, namely the Debrecen-based court and courts covering the locations of the administrative detention facilities hosting asylum-seekers, have no previous experience with asylum cases. Interpretations of important asylum and refugee law concepts (such as the "safe third country" concept and "internal relocation/flight alternative") differ significantly among courts and judges, with the widely varying outcomes suggesting a lack of knowledge regarding these specialised rules."

(stuk 7, "Hungary as a country as asylum – Observations on the situation of asylum – seekers and refugees in Hungary", UNHCR, april 2012, te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>)

"Although the foreigner is not entitled to demand the suspension of the alien policing measures involving deprivation of liberty or to submit an administrative appeal against the decision imposing detention, it is possible to file an application to the court within 72 hours requesting the review of the legality of the alien policing measure entailing deprivation of liberty (TCN Act, Section 57(2)). In practice, however, it seems that courts often render their decisions almost automatically, based on the motion of the alien policing authority and without duly assessing all the relevant circumstances of the case or the possible applicability of the principle of non refoulement. Moreover, penal judges of local or county courts, who often do not have the necessary expertise to make a meaningful assessment of asylum cases and treat alien policing cases as a 'branch' of penal cases, are in most cases assigned to review the prolongation of alien policing detention measures. This is highly inappropriate, considering the non-penal character of alien policing cases and especially those of asylum seekers."

(stuk 8, "Becoming vulnerable in detention, national report: Hungary, juni 2010, JRS, te consulteren op http://www.policyinnovations.org/ideas/policy_library/data/01584/res/id=sa_File1/JRSEurope_BecomingVulnerableInDetention.pdf)

Eveneens ondervinden vluchtelingen, in het kader van de behandeling van hun asielaanvraag, discriminatie.

“Thus, asylum-seekers taken back in a Dublin procedure face discriminatory treatment as compared to other asylum-seekers, solely because they had previously left Hungary.”

(stuk 9, “Access to protection jeopardized – Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary”, Hungarian Helsinki Committee, December 2011, te consulteren op <http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>)

Dergelijke structurele tekortkomingen bij het onderzoek van de asielaanvraag hebben tot gevolg dat Hongarije niet voldoet aan haar internationale verplichtingen.

4.1.2.6. Conclusie

De verzoekende partij wenst te wijzen op de structurele tekortkomingen aan de asielprocedure in Hongarije. Hongarije heeft enorme moeite om hun internationale verplichtingen ten opzichte van de asielzoekers te garanderen.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook voorhoudt, is een schending van artikel 3 E.V.R.M. als een schending van artikel 4 van het EU – Handvest meer dan reëel.

Bovendien zijn er ook problemen betreffende het voorzien van juridische hulp, tolken en informatie. Eveneens blijkt dat er grondige tekortkomingen zijn bij het onderzoek van een asielaanvraag en vormt discriminatie ten op zichte van de vluchtelingen geen uitzondering. Artikel 6 E.V.R.M. bepaalt nochtans duidelijk dat een verzoekende partij recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, door onafhankelijk en onpartijdig instanties. Ook voorziet artikel 6 E.V.R.M. dat de asielzoeker recht heeft op de bijstand van een tolk en een advocaat. Ook dit aspect wordt in Hongarije niet gegarandeerd. Het is dan ook duidelijk dat artikel 6 E.V.R.M. wordt geschonden.

4.1.3.

De situatie in Hongarije voor asielzoekers is er zeer slecht en onmenselijk. De opvang is summier en het risico dat de verzoekende partij wordt opgesloten is wel degelijk zeer groot. De levensomstandigheden in Hongarije zijn op heden dezelfde als in Griekenland. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *M.S.S. vs. Belgium and Greece* van 21 januari 2011.

Dublin – terugkeerders worden niet automatisch als asielzoekers beschouwd, waardoor er wel degelijk een reële kans is dat zij worden opgesloten in detentiecentra. Dit in tegenstelling tot de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt.

“In Hungary, asylum seekers lodging an application for international protection for the first time are frequently detained, an information note published today by the Hungarian Helsinki Committee (HHC) shows. HHC found that in the beginning of April 2014, over 40% of adult male first-time asylum seekers were detained in asylum detention, which is a maximum 6-month long detention regime in place since July 2013 According to the HHC, alternatives to asylum detention that exist in Hungarian law are only applied on an exceptional basis.” (stuk 10, AIDA, “Asylum Applicants in Hungary are frequently detained with no effective judicial review, says Hungarian Helsinki Committee”, 30 mei 2014, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/news/30-05-2014/asylum-applicants-hungary-are-frequently-detained-no-effective-judicial-review-says>)

“The Hungarian asylum authority (Office of Immigration and Nationality, OIN) does not automatically consider Dublin returnees as asylum-seekers. The OIN treats them primarily as unlawful migrants in the framework of an expulsion procedure, on the ground that – despite being returned in the Dublin procedure – the returned asylum seekers had no lawful basis to enter and/or stay in Hungary. Prior to registering an asylum application, the Police issue an expulsion order and a re-entry ban against the asylum-seeker (for duration of 1-10 years).”

(stuk 9, “Access to protection jeopardized – Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary”, Hungarian Helsinki Committee, December 2011, te consulteren op <http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>)

"The report highlights that detention for asylum seekers is still being used extensively in Hungary, this is despite recent amendments to legislation which provide legal grounds for the detention of asylum seekers with a view to reducing its use and putting in place alternatives to detention. According to the Commissioner, however, these changes are far too vague to be properly implemented. Thus, alternatives to detention are infrequently used and there is a lack of effective judicial review. The Commissioner therefore calls on Hungary to make sure that alternatives to detention are considered in priority and detention is used as a very last resort, for the shortest period of time and after an individual assessment. Linked to this point is also the detention of unaccompanied children, which is on-going, and the detention of asylum-seeking families, which is still provided for by the law."

(stuk 11, "Council of Europe: commissioner for human rights report on Hungary", Council of Europe, 16 januari 2015, te consulteren op

<http://www.asylumineurope.org/news/16-01-2015/council-europe-commissioner-human-rights-report-hungary>)

Hence, in order to measure the actual prevalence of asylum detention within the population concerned, the number of detained asylum-seekers should be primarily compared to that of adult male asylum-seekers with a pending claim. The HHC finds it alarming that as a general trend, more than one third (in early April 2014, over 40 percent) of adult male asylum-seekers are held in asylum detention in Hungary. (...)

A high number of first-time asylum-seekers arriving in Hungary, including many of those sent back to Hungary in a Dublin procedure, are now held in asylum detention throughout most or all of the asylum procedure. In the period between 1 July 2013 and 17 April 2014, the Office of Immigration and Nationality ordered the detention of asylum-seekers on a total of 2372 occasions."

(stuk 4, "Information Note on Asylum – seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary", Hungarian Helsinki Committee, mei 2014, te consulteren op <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf>)

"The Commissioner remains particularly worried by the arbitrariness which characterises the asylum detention regime. Although the law specifies that an individual assessment should take place, in practice asylum seekers are reportedly detained according to criteria such as the availability of places in detention centres or the nationality of the asylum seeker. (...) In addition, the Commissioner is concerned by the lack of effective judicial review. According to the law, there is no appeal against the decision of the OIN ordering asylum detention. The lawfulness of the detention will therefore only be examined in the context of the automatic court review system, performed at sixty-day intervals by criminal law judges, who are also competent for immigration detention cases."

(stuk 12, "Commissioner for human rights of the council of Europe following his visit to Hungary from 1 to 4 July 2014", Report by Nils Muiznieks, 16 december 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1421659549_com-instranet.pdf)

Ook de mensenrechtenorganisatie Amnesty International komt tot dezelfde vaststelling, deze informatie is van 25 februari 2015 en dus recenter dan deze van de verwerende partij:

"Asylum-seekers were frequently detained pending the determination of their claims. In a report published in May, the Hungarian Helsinki Committee (HHC) stated that 40% of male first-time asylum-seekers were detained and that the judicial review of asylum detention was ineffective. In September, the HHC reported that in 2013 it observed 262 cases of expelled or returned individuals trying to enter Hungary through the Serbian-Hungarian border."

(stuk 13, "Hungary: Annual report 2014/15", Amnesty International, 25 februari 2015, te consulteren op <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/hungary/report-hungary/>)

De situatie in deze detentiecentra zijn allesbehalve. De gesloten centrums zijn overvol en is er gebrek aan informatie.

"In March 2013, the police and the OIN reported that new accommodation facilities had to be opened (or re-opened). There is significant overcrowding at the main open reception facility in Debrecen (over 1 300 asylum-seekers in mid-June), which led to serious problems (a spectacular deterioration of hygienic conditions, insects, tension, etc.). A temporary reception facility had to be opened in early June in Nagyfa (near Szeged), where 300 asylum-seekers can be accommodated in tents. Another reception centre is expected to be opened in the summer in Vámosszabadi (near Győr and right on the border with Slovakia) in a former military accommodation facility. The OIN did not consult with NGOs providing direct services and assistance to asylum-seekers prior to opening of these facilities. It is questionable whether the OIN will be able to ensure proper reception conditions at these ad hoc facilities."

(stuk 14, "Brief Information note on the main asylum related legal changes in Hungary as of 1 July 2013", Hungarian Helsinki Committee, 28 juni 2013, te consulteren op <http://helsinki.hu/wpcontent/uploads/HHC-update-hungary-asylum-1- July-2013.pdf>)

"Several asylum-seekers in Kiskunhalas told the MFT they had no idea why they were in detention and for how long. Due to scant information and lack of quality interpretation to facilitate communication with the Hungarian-speaking guards, the Afghans lived in fear of being expelled to the place they had just left and where they claimed to have faced danger and persecution. Detainees were moved around between facilities which limited their access to legal counselling. Asylumseekers reported several incidents which warranted an intervention by superiors: verbal, psychological and even physical harassment including beatings and racist comments occurred in police detention at Kiskunhalas, and threats by guards in Kiskunhalas and Nyirbator. The use of a leash when escorting detainees to court hearings, hospital, banks or post office outside of the perimeters of the detention facility (i.e. public areas) was considered inhumane and degrading, particularly by Afghan asylumseekers. In Győr in the west of Hungary, guards were reportedly locking people in cells during the day as a means of punishment and using gas sprays. "We are treated like dogs," said Sidiq Azadzoi, an elderly Afghan applicant for international protection. Illiterate asylum-seekers were found in a particularly vulnerable position as many requests for seeing a medical doctor or lawyer, for example, are required to be made in writing."

(stuk 15, "Being a refugee", UNHCR, 2011, te consulteren op <http://www.unhcr-centraleurope.org/pdf/what-we-do/age-gender-anddiversity-mainstreaming/being-a-refugee-2010.html>)

De verzoekende partij wijst erop dat AIDA (de organisatie waar de verzoekende partij zelf naar verwijst) helemaal niet positief is over Hongarije! Deze informatie dateert van 7 april 2015 en is recenter dan deze van de verwerende partij:

"The third AIDA report update on Hungary, written by the Hungarian Helsinki Committee, underlines that judicial review of immigration and asylum detention in Hungary continues to be ineffective, in breach of EU law and with no sign of efforts being made to solve the problem. The Hungarian Helsinki Committee stresses that the courts' decisions upholding detention do not provide individual reasoning with regards to the lawfulness and proportionality of detention and fail to consider the individual circumstances of the persons concerned.

Furthermore, detention is reviewed every 60 days, which excludes it being used for as short a period as possible and only until the grounds for detention are applicable as required by EU law.

Vulnerable persons – except for unaccompanied children- such as the elderly and persons with disabilities can also be detained and left without adequate support. In practice, since September 2014, families with children are often detained. Children do not attend school and are intimidated by police officers and armed security guards in uniform, with truncheons and handcuffs.

4,829 asylum seekers were detained in Hungary in 2014. The maximum period of asylum detention is six months. Families with children under 18 years of age may not be detained for more than 30 days."

(stuk 16, AIDA, "Aida update: Hungary continues to detain families with children and other vulnerable applicants without effective judicial review", 7 april 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/news/07-04-2015/aida-update-hungary-continues-detain-families-children-and-other-vulnerable>)

Eveneens zijn de opvangcondities voor Dublin – terugkeerders allesbehalve.

"Since November 2013, more and more residents have exhausted the maximum period of stay in the community shelter and the risk of homelessness and destitution has become a reality for many subsequent applicants. The HHC finds it especially disturbing that such asylum-seekers face having to await the result of their asylum procedure in the street, in destitution and poverty, although they could be eventually recognized as refugees with all the benefits that this status affords. Dublin returnees can be placed in asylum detention if one of the grounds for asylum detention under Section 31/A of Asylum Act prevail."

(stuk 4, "Information Note on Asylum – seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary", Hungarian Helsinki Committee, mei 2014, te consulteren op <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf>)

"In addition, according to the Asylum Act, those who submit a subsequent asylum application are not entitled to assistance or accommodation services normally provided to asylum-seekers. As Dublin returnees' asylum claims are considered as "subsequent" applications, (...) those who are finally not

detained do not have access to proper reception conditions after being returned to Hungary (...) (do not have access to free legal assistance)."

(stuk 9, "Access to protection jeopardized – Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary", Hungarian Helsinki Committee, December 2011, te consulteren op <http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>)

Volgens de verwerende partij voorziet sinds 1 juli 2013 de Hongaarse wetgeving in de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers, docht dit impliceert volgens de verwerende partij niet dat asielzoekers die overeenkomstig de verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden.

Dit blijkt niet uit de hierboven objectieve informatie. Immers, rekening houdende met de situatie van de verzoekende partij blijkt dat er een reële kans is dat de verzoekende partij wordt opgesloten in zowel een immigratiedetentiecentrum als een asieldetentie.

De verzoekende partij wenst bovendien op te merken dat hij reeds op 19 januari 2015 een asielaanvraag indiende bij de Hongaarse asielautoriteiten. Nergens blijkt of deze reeds werd afgesloten of nog steeds hangende is. Indien de eerste asielprocedure reeds werd afgesloten zal de asielaanvraag van de verzoekende partij als een meervoudige asielaanvraag wordt beschouwd, waardoor een vasthouding in een immigratiedetentiecentrum niet uitgesloten is.

Wat betreft de asieldetentie, dient te worden opgemerkt dat uit het AIDA – rapport (stuk 6) blijkt dat asieldetentie alleen wordt bevolen op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker, indien een persoon was ondergedoken of het verloop van de procedure vertraagde of indien er ernstige gronden zijn om zulks aan te nemen. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij na het indienen van zijn asielaanvraag op 19 januari 2015 Hongarije heeft verlaten en dus kan worden aanzien als een vluchteling die was ondergedoken of het verloop van zijn procedure heeft vertraagd. De verzoekende partij voldoet dus aan dit profiel en riskeert bij terugkeer te worden opgesloten in een asieldetentiecentrum.

De houding van Hongarije tegenover asielzoekers brengt asielzoekers in Hongarije in groot gevaar:

"UN Refugee Agency on Friday spoke out against a growing expression of xenophobia in Hungary. It raised concerns over efforts by the Hungarian government to paint refugees as a threat to the country in leading questions being asked during a so-called national consultation.

"We are deeply concerned by the way the government increasingly vilifies people who have fled from war zones like Syria, Afghanistan and Iraq and who desperately need safety and protection in Hungary," said Montserrat Feixas Vihé, UNHCR Regional Representative for Central Europe based in Budapest. While UNHCR respects the right of every country to consult its citizens in any way it chooses, the refugee agency is concerned about the wording of a questionnaire that is being sent to eight million Hungarians over the age of 18 in a process announced in late April. UNHCR believes the questions intentionally attempt to confuse refugees and asylum-seekers with so-called "economic migrants" and wrongly blame refugees for a number of purported threats to Hungary and Europe.

For example, question nine of the national consultation suggests that Hungary should be allowed to return people to their countries immediately if they entered Hungary irregularly. It is very important to remember that among the people who enter Hungary – in whatever manner -- are refugees whose lives are in danger in their own countries. These people left their country the same way 200,000 people left Hungary in 1956.

"We call on Hungary, as a signatory to the 1951 Refugee Convention, to respect the international laws it voluntarily pledged to honour," Ms. Feixas Vihé stated. "Hungary simply cannot return refugees to countries where they would face threats to their lives."

"Refugees seldom have time to get passports or visas when their lives are in danger, or when they are facing persecution," Ms Feixas Vihé added. "This in no way invalidates their asylum claims and should never stand in the way of their access to a fair and efficient asylum procedure."

This year some 13,000 asylum-seekers have arrived in Hungary from Syria, Afghanistan and Iraq, three countries plagued by war and instability.

"We need to remember that around the world the primary threat is not from refugees, but to them," Ms Feixas Vihé said." (stuk 17, UNHCR, "UNHCR calls on Hungary to protect, not persecute refugees, 8 mei 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/302542/425477_en.html)

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat asielzoekers in grote aantallen in detentie-centra worden opgesloten, dat de situatie in deze centra precair is, dat de houding van de autoriteiten xenofob is, dat er tekortkomingen zijn in de asielprocedure zelf, is enz... het op heden niet verantwoord om zonder enige individuele garantie de verzoekende partij te laten terugnemen door Hongarije.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een zeer recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt.

De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Hongarije, niet op straat zal belanden.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions

matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partij zet vet)

4.1.4.

Ook de volgende rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van de verzoekende partij nu de verwerende partij geenszins over individuele garanties beschikt, nu in het licht van de door verzoekende partij aangebrachte informatie het helemaal niet te verantwoorden valt dat de verzoekende partij zou worden overgebracht naar Hongarije.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) (RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

Reeds in het verleden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”

(RvV nr. 138 940 dd. 230 februari 2015)

Gezien door de recente objectieve informatie van de verzoekende partij werd aangetoond dat het risico op detentie zonder de minste waarborgen in rechte en in bijzonder precaire omstandigheden diende de verwerende partij over individuele garanties te beschikken dat de verzoekende partij niet in dergelijke omstandigheden zou terechtkomen. De verwerende partij beschikt echter niet over dergelijke individuele garanties.

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 E.V.R.M., artikel 6 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU – Handvest. meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden.

De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is.”

In een vierde middel beroept de verzoeker zich op de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Hongarije, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Hongarije naar het land van herkomst, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Hongarije worden gegarandeerd. Het gegeven dat Hongarije geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

“As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined.”

(stuk 6, “National Country Report: Hungary”, AIDA, 30 april 2014, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_hungary_second_update_final_uploaded.pdf)

Dat er bovendien in Hongarije een algemene sfeer van xenofobie heerst en dat de wetswijzigingen Europees recht gaan schenden, waardoor het verbod op refoulement nog meer in het gedrang komt blijkt te meer uit het volgende:

“The Hungarian government has raised eyebrows in the past few months with its intense anti-immigration campaign and plans to further restrict its asylum policy. In the years of democratic transition following 1989, Hungary welcomed tens of thousands of ethnic Hungarian refugees across its borders. But as the country became a gateway to Europe and the asylum-seeker population became more foreign and diverse, policies became more restrictive, and neither government has supported the issue unambiguously. (...) In February, leading Fidesz politician, Antal Rogán, acknowledged that the plans would defy EU norms: “We are preparing for a decision that applies very strict treatment to immigrants and which, in a certain sense, clashes with practices accepted by Brussels.”³⁸ It is yet to be seen how far Fidesz’s anti-immigration campaign will go in terms of concrete legislative changes. Orbán’s government may succeed in implementing a more restrictive immigration and asylum policy. However, as long as Hungary is bound by international, and most importantly, EU law, closed third-country borders and extreme detention policies are an unlikely option – especially in the midst of the largest global refugee crisis since World War II.” (stuk 18, visegradgroup, “One step forward, two steps back – asylum issues in Hungary”, 13 mei 2015, <http://www.visegradgroup.eu/one-step-forward-two>)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweerster ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Hongarije om te vermijden dat vluchtelingen zouden kunnen worden blootgesteld aan refoulement. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

“De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement.”

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen onderzocht.

3.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in

een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

3.1.2. De verzoeker meent dat lidstaten en aldus ook Hongarije individuele asielzoekers een reële en voldoende gelegenheid moeten bieden om een asielaanvraag in te dienen/verder te zetten, dat dit inhoudt dat de toegang/behandeling van de asielprocedure moet voldoen aan verschillende punten waar individuele asielzoekers recht op hebben en dat uit de door hem aangevoerde objectieve informatie blijkt dat de asielprocedure hier absoluut niet aan voldoet. De verzoeker bespreekt de effectieve toegang tot de asielprocedure, de effectieve toegang tot betrouwbare informatie, de bijstand van een advocaat en tolk, de noodzaak aan een persoonlijk interview en het onafhankelijk en grondig onderzoek van de asielaanvraag. Hij betoogt voorts dat de situatie voor asielzoekers in Hongarije zeer slecht en onmenselijk is, nu de opvang beperkt is en het risico om te worden opgesloten zeer groot is. Hij wijst tevens op een xenofobe houding van de Hongaarse autoriteiten en is van mening dat de situatie in Hongarije dezelfde is als in Griekenland, waar door het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht in het kader van de Dublin-reglementering werd vastgesteld. Minstens dienen er volgens de verzoeker individuele garanties van Hongarije te zijn. Volgens de verzoeker is er wel degelijk een risico op refoulement.

3.1.2.1. De Raad merkt op dat het in eerste instantie aan de verzoeker zelve toekomt om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij de overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming blootgesteld wordt aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reële risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 98).

Het loutere feit dat de verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar zijn economische positie mogelijks slechter is dan deze in België, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 april 2010, *Miah v. the United Kingdom*, § 14; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. the United Kingdom*, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende staten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan

te tonen (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein v. Nederland en Italië, §§70-71).

Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoeker bij de overdracht aan Hongarije omwille van omstandigheden eigen aan zijn individuele geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 30 januari 2015 blijkt dat de verzoeker geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Hongarije - zouden kunnen rechtvaardigen. Hij maakte tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Hongarije persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakte hij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Hongarije indien hij zou worden overgedragen. De verzoeker legde, door middel van een schriftelijke tussenkomst van zijn raadvrouw, verklaringen af van een slechte behandeling in Hongarije, doch de verweerder heeft zich hieromtrent niet op kennelijk onredelijke wijze op het standpunt gesteld dat het gegeven de verzoeker van deze slechte behandeling geen melding maakte tijdens het gehoor terwijl hij op dat ogenblik de kans had om op omstandige wijze op feiten en omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling, vragen doet rijzen betreffende de geloofwaardigheid van de verklaringen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker reeds op 11 juni 2015 effectief werd teruggebracht naar Hongarije. De kwestieuze Dublinoverdracht werd dan ook reeds ten uitvoer gebracht. Hoewel ter terechtzitting van 19 oktober 2015 werd gevraagd om de actuele omstandigheden waarin de verzoeker zich thans in Hongarije bevindt te verduidelijken, kon de advocaat van de verzoeker hierop echter geen antwoord geven en gaf deze in tegendeel te kennen dat er sinds de effectieve verwijdering naar Hongarije geen enkel contact meer is geweest met de verzoeker.

Er ligt dan ook geen enkel gegeven voor dat toelaat vast te stellen dat de verzoeker omwille van de kwestieuze Dublintransfer om redenen die zijn individuele geval betreffen, werd onderworpen aan behandelingen die strijden met de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM.

3.1.2.2. Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van structurele tekortkomingen aan de asielprocedure en de ernstige tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers, omwille van een reële kans op detentie bij overdracht aan Hongarije en omwille van een risico op refoulement naar zijn land van herkomst.

- Betreffende effectieve toegang tot de asielprocedure

De verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dienaangaande als volgt:

"We merken op dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Hongarije ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Betreffende de opwerping van de betrokkene dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren, geconfronteerd kunnen worden met het feit dat de eerste asielaanvraag, in hun afwezigheid, werd afgewezen en vervolgens enkel een meervoudige aanvraag kunnen indienen wijzen

we er op dat de door de betrokkene in Hongarije ingediende aanvraag nog niet het voorwerp was van een finale beslissing. In het door het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 17.02.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), een "update" van het door de betrokkene geciteerde rapport van Asylum Information Database (AIDA) over Hongarije van 30.04.2014, wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 21, alinea 3)."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat zijn verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is. De verzoeker maakt niet duidelijk welke andere garanties, dat zijn aanvraag nog in behandeling is, zouden vereist zijn. Het feit dat de Hongaarse autoriteiten beslissingen kunnen nemen over reeds ingediende asielaanvragen en dit zonder aanwezigheid van asielzoekers, is aldus niet terzake dienend nu uit de expliciete instemming in de terugname overeenkomstig artikel 18.1.b van de verordening 604/2013 blijkt dat verzoekers asielaanvraag nog in behandeling is. De verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de situatie van personen die een meervoudige asielaanvraag moeten indienen, nu zijn zaak nog in behandeling is en hij aldus nog geen finale beslissing kreeg.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat *in casu* een effectieve toegang tot de asielprocedure niet is gegarandeerd.

Er kan bovendien niet worden ingezien in welke mate de verzoeker effectief een belang heeft bij zijn kritiek dat asielzoekers wiens aanvraag in hun aanwezigheid werd afgewezen worden verplicht een meervoudige asielaanvraag in te dienen met de restricties vanden. De verzoeker maakt immers in het kader van zijn beroep geenszins aannemelijk dat hij zich in een dergelijk geval bevindt. Niettegenstaande niet ter betwisting staat dat de verzoeker zich thans reeds sinds 11 juni 2015 in Hongarije bevindt tengevolge van de betwiste Dublinoverdracht, werd er ter terechtzitting overigens geen enkel betoog gevoerd laat staan dat enig gegeven werd bijgebracht omtrent de kwestie of verzoekers asielaanvraag, die blijkens het overnameakkoord in Hongarije in behandeling was, werd hernomen dan wel dat deze asielprocedure reeds zou zijn afgesloten derwijze dat de verzoeker een tweede asielprocedure diende op te starten.

- Betreffende de effectieve toegang tot betrouwbare informatie, de bijstand van een advocaat en een tolk

De gemachtigde motiveerde als volgt:

"Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Hongarije, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Hongarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de asielprocedure is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader

van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije en aldus voldoende geïnformeerd was om dit te doen. Waar de verzoeker stelt dat asielzoekers in het kader van de verordening 604/2013 geïnformeerd worden over het feit dat een dergelijke procedure werd gestart maar moeten gissen naar de andere stappen in de procedure, merkt de Raad op dat deze paragraaf van het AIDA-rapport de situatie van asielzoekers betreft waarvoor in Hongarije een onderzoek wordt verricht in het kader van de verordening 604/2013. Derhalve kan de verzoeker, die een Dublin-terugkeerder is op grond van een onderzoek in België naar de toepassing van de verordening 604/2013, hiernaar niet dienstig verwijzen. Betreffende de verwijzing naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat informatie over opvangcondities aan asielzoekers slechts in twee talen wordt ter beschikking gesteld, kan niet gesteld worden dat dit loutere gegeven onder een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM valt.

Waar de verzoeker verwijst naar de paragrafen uit het AIDA-rapport waarin gewag wordt gemaakt van een aantal moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om beroep te doen op de diensten van een advocaat of een tolk om hen bij te staan in de asielprocedure, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat uit het bedoelde AIDA-rapport geenszins blijkt dat asielzoekers in Hongarije op systematische wijze de bijstand van een advocaat en/of tolk wordt geweigerd of dat zij in de regel hiervan verstoken blijven. De grootste moeilijkheid bestaat erin dat de asielzoekers zich niet bewust zijn van het bestaande systeem van kosteloze bijstand dat reeds sinds 2004 geldt. De verzoeker verwijst echter naar de informatie van het AIDA-rapport zodat hij wel degelijk kennis heeft van het feit dat kosteloze bijstand is voorzien. Het enkele gegeven dat in het kader van deze bijstand door een advocaat niet is voorzien in kosteloze vertalingsfaciliteiten, impliceert op zich nog niet dat de asielprocedure in Hongarije dermate onomkaderd is dat een Dublinoverdracht naar dit land de verzoeker *ipso facto* bloot stelt aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Wat de kosten van een tok betreft, merkt de Raad bovendien op dat in het voornoemde AIDA-rapport uitdrukkelijk is vermeld dat de kosten van vertalingen en tolken die plaats vinden in het kader van het persoonlijk interview door de Hongaarse autoriteiten (OIN), worden gedragen door deze instanties zelve (AIDA-rapport februari 2015, p. 16 in fine).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker met het louter citeren van verschillende paragrafen uit het tevens door de verweerder gehanteerde AIDA-rapport, niet aantoonst dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

- Betreffende de noodzaak van een persoonlijk interview

De verzoeker haalt aan dat er nood is aan een persoonlijk interview, dat Hongaarse asielinstanties beslissingen nemen over reeds ingediende asielaanvragen zonder de aanwezigheid van de asielzoekers, dat indien de asielzoekers onderduiken, er beslissingen worden genomen over de reeds ingediende asielaanvragen zonder een persoonlijk interview met de vluchteling, enkel op basis van de beschikbare informatie, dat gezien hij reeds lange tijd in het buitenland heeft verbleven, er een reëel risico is dat zijn asielaanvraag reeds afgesloten is zonder een persoonlijk interview.

De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoeker onder artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat zijn verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is. De uiteenzetting omtrent het nemen van beslissingen in de afwezigheid van de asielzoekers wanneer ze zijn verdwenen, kan *in casu* niet dienstig worden opgeworpen nu uit de expliciete instemming in de terugname overeenkomstig artikel 18.1.b van de verordening 604/2013 blijkt dat de asielaanvraag van de verzoeker nog in behandeling is en zij aldus nog geen finale beslissing kreeg.

Bijkomend merkt de Raad op dat ter terechtzitting, hoewel gevraagd naar de situatie van de verzoeker sinds de effectieve overdracht op 11 juni 2015, hieromtrent niet de minste actuele duiding wordt

verschafft. Het beweerde risico dat de asielaanvraag zou zijn afgewezen zonder een persoonlijk interview werd dan ook niet hard gemaakt.

- Betreffende onafhankelijk en grondig onderzoek van de asielaanvraag

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing omtrent het onderzoek van de asielaanvraag als volgt:

“Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Hongarije, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Hongarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de asielprocedure is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”

De rapporten waarnaar de verzoeker verwijst zijn van een eerdere datum (het meest recente dateert van april 2012) dan de rapporten die de verweerder hanteerde bij de beoordeling omtrent de behandeling van asielaanvragen (het meest recente dateert van februari 2015 en het oudste van oktober 2012) zodat deze rapporten niet vermogen de gemaakte analyse door de verwerende partij te ontkrachten.

- Betreffende detentie in Hongarije

De verweerder oordeelt in de bestreden beslissing – met verwijzing naar het rapport “Asylum Information Database – National Country Report Hungary”, up-to-date tot 17 februari 2015 (het AIDA rapport) – dat sinds 1 juli 2013 de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid voorziet tot detentie van asielzoekers, doch niet impliceert dat asielzoekers die overeenkomstig de verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van de voorliggende informatie is de verwerende partij van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat de verzoeker, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing, na overdracht het voorwerp zal zijn van een detentie.

De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat er uit objectieve informatie zou blijken dat asielzoekers die worden teruggenomen in het kader van de verordening 604/2013 niet meer worden vastgehouden. Immers wordt enkel gesteld dat er op grond van

de voorliggende informatie omtrent de terugname van de verzoeker geen reden is om aan te nemen dat de verzoeker, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, na overdracht het voorwerp zal zijn van een detentie.

Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er naast de opvang in open asielcentra ook detentie.

Overeenkomstig het AIDA rapport werd de wetgeving in januari 2013 zo aangepast dat er geen vasthouding meer zal zijn om de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel te verzekeren wanneer een asielaanvraag wordt ingediend onmiddellijk wanneer zij worden gevat. Hierin wordt verder ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-reglementering niet zullen worden vastgehouden tenzij zij reeds een afgesloten asielprocedure hebben, waaronder wordt verstaan een negatieve beslissing over de grond van de zaak en dit met inbegrip van manifest ongegronde aanvragen of zaken waarin sprake is van een geschreven intrekking van de aanvraag.

Ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM werd de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije vervolgens aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aldus werd sinds juli 2013 het systeem van ‘asieldetentie’ ingevoerd. Dublin-terugkeerders zijn hiervan niet uitgesloten.

Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit kan enkel in bepaalde gevallen waarin sprake is van een meervoudige asielaanvraag. Zoals reeds gesteld werd blijkt dat de asielaanvraag van de verzoeker nog in behandeling is en er aldus nog geen finale beslissing is, waardoor niet blijkt dat zijn asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd. In deze situatie blijkt niet dat er wordt overgegaan tot een immigratiedetentie. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de verzoeker bij de overdracht zal worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, moet er verder op worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport blijkt dat asieldetentie alleen wordt bevolen bijvoorbeeld op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker, indien een persoon was ondergedoken of het verloop van de procedure vertraagde of indien er ernstige gronden zijn om zulks aan te nemen.

De verzoeker meent dat hij, gelet op het feit dat hij na het indienen van zijn asielaanvraag op 19 januari 2015 Hongarije heeft verlaten, kan worden aanzien als een vluchteling die was ondergedoken of het verloop van zijn procedure heeft vertraagd, zodat hij voldoet aan voormeld profiel en bij een terugkeer riskeert te worden opgesloten in een asieldetentiecentrum.

Hoewel in de rapporten geciteerd door de verzoeker melding wordt gemaakt van detentie van een hoog aantal asielzoekers die voor de eerste maal een asielaanvraag indienen in Hongarije, inclusief vele Dublin-terugkeerders, blijkt uit deze informatie nog niet dat de verzoeker daadwerkelijk zal worden gedetineerd bij een overdracht aan Hongarije of dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije (Dublin-terugkeerders) alsnog systematisch worden gedetineerd. Immers indien de verzoeker kan worden gevolgd in zijn argumentatie dat hij kan aanzien worden als een vluchteling die was ondergedoken of het verloop van de procedure heeft vertraagd door het enkele feit dat hij na het indienen van zijn aanvraag Hongarije heeft verlaten, dan betekent dit dat alle Dublin-terugkeerders die reeds een asielaanvraag in Hongarije indienden aan dit profiel zouden voldoen (daar zij allen na hun asielaanvraag Hongarije hebben verlaten) en bijgevolg het voorwerp zouden uitmaken van asieldetentie bij terugkeer naar Hongarije. Dit blijkt geenszins uit de door de beide partijen voorgebrachte rapporten. Uit de informatienota van het Hungarian Helsinki Committee van mei 2014, dat tevens door de verzoeker wordt geciteerd, blijkt dat Dublin-terugkeerders in asieldetentie ‘kunnen’ geplaatst worden ‘als’ er een grond voor asieldetentie van toepassing is. Ook uit deze informatie kan dus niet afgeleid worden dat alle Dublin-terugkeerders die reeds een asielaanvraag hebben ingediend in Hongarije, het voorwerp zullen uitmaken van asieldetentie omdat zij als Dublin-terugkeerder automatisch aan het vereiste profiel voor asieldetentie voldoen.

De verzoekende partij wijst verder op informatie afkomstig van AIDA dd. 30 mei 2014, een rapport van de Raad van Europa dd. 16 januari 2015, een informatienota van de Hungarian Helsinki Committee dd. mei 2014, een rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa dd. 16 december 2014 en een jaarverslag 2014-2015 van Amnesty International, waaruit blijkt dat asieldetentie nog ruim wordt toegepast en dat meer dan een derde van de mannelijke asielzoekers met een eerste asielaanvraag wordt vastgehouden. Deze aangehaalde rapporten laten evenwel nog niet toe vast te stellen dat de verzoeker daadwerkelijk zal worden gedetineerd bij overdracht aan Hongarije of dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije alsnog systematisch worden gedetineerd. De Raad herhaalt dat uit de informatie niet blijkt dat Dublin-terugkeerders die reeds een asielaanvraag hebben ingediend in Hongarije, automatisch voldoen aan het vereiste profiel voor asieldetentie. Zelfs aangenomen dat er nog sprake is van blijvende problemen en/of tekortkomingen betreffende de detentie van asielzoekers, blijkt nog niet dat *in casu* kan worden aangenomen dat de hoge drempel van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling is bereikt.

Het EHRM oordeelde immers in de zaak Mohammadi t. Oostenrijk (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering terugkeren naar Hongarije ook reeds als volgt wat detentie betreft:

“65. The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the above-mentioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant's transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.

66. The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.

67. The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylum-seekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs.

(i) The applicant's complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylum-seekers in Hungary

68. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.

69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).

70. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

[...]”

Het EHRM was aldus van oordeel dat de op dat ogenblik gekend zijnde rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en

individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin reglementering. Zij oordeelde dat de rapporten aantoonde dat er nog steeds een praktijk van detentie van asielzoekers is en dat de asieldetentie ook toegepast wordt op Dublin-terugkeerders, dat de gronden voor asieldetentie vaag werden geformuleerd en er geen gerechtelijk verhaal is tegen asieldetentie, maar dat deze rapporten geen systematische detentie van asielzoekers aantonen en dat alternatieven voor detentie voorzien zijn bij wet alsook dat de maximumperiode voor detentie beperkt is tot zes maanden. De recentere rapporten zoals deze thans voorliggen tonen nog niet aan dat thans in de situatie van de verzoeker een andere beoordeling zich opdringt.

Bovendien wordt ook het beweerde risico op detentie bij de Dublinoverdracht ter terechtzitting niet geactualiseerd hoewel de verzoeker reeds op 11 juni 2015 werd overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten. De kritiek van de verzoeker heeft thans dan ook een hoog hypothetisch gehalte.

In zoverre in de door de verzoeker aangehaalde rapporten ook nog kritiek wordt geuit op de juridische voorzieningen om de detentie aan te vechten, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de huidige situatie op dit vlak op zich in negatieve zin is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals deze reeds voorlag bij het EHRM in voormelde zaak en waarbij reeds sprake was van deze kritiek. Er blijkt aldus niet dat dit gegeven alsnog vermag te leiden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM zou worden miskend.

De verzoeker is verder een alleenstaande asielzoeker, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar passages die handelen over niet-begeleide minderjarigen of families. Evenmin blijkt dat de verzoeker partij, los van zijn hoedanigheid van asielzoeker, nog een profiel heeft van een bijzonder kwetsbaar persoon.

In zoverre de verzoeker nog aangeeft dat de detentiecentra overvol zijn en er een gebrek aan informatie is, merkt de Raad daarenboven nog op dat niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aangezien de asieldetentiecentra nu in handen zijn van de OIN en gelet op de recente wijzigingen in het systeem precies omwille van kritiek erop, kan niet zonder meer worden verwezen naar de slechte behandeling van asielzoekers in detentiecentra in rapporten die dateren van voor deze overgang. Ook op dit punt laten de door de verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde stukken de Raad nog niet toe vast te stellen dat een andere beoordeling dan deze van het EHRM in voormeld arrest zich zou opdringen.

- Betreffende de omstandigheden van opvang

Inzake de omstandigheden van opvang oordeelt de verweerder als volgt:

“Betreffende opvang benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, met een capaciteit van 773 personen het grootste open opvangcentrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra. Bewoners krijgen volgens het rapport drie maaltijden per dag en zakgeld (pagina 41).

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Hongarije, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Hongarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de asielprocedure is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die

kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De Raad stelt vast dat de door de verzoeker aangehaalde rapporten niet van aard zijn dat deze de voormelde motivering vermogen te weerleggen of het kennelijk onredelijk karakter hiervan aantonen. Het door de verweerder in dit verband gehanteerde AIDA-rapport kan ook worden geacht het best de actuele situatie die voorlag op het moment van de bestreden beslissing weer te geven. Immers blijkt niet dat de verzoeker dienstig kan verwijzen naar citaten inzake opvang die duidelijk betrekking hebben op asielzoekers met een meervoudige asielaanvraag. Zoals reeds meermaals werd opgemerkt, blijkt dat de asielaanvraag van de verzoeker nog in behandeling is en er aldus nog geen finale beslissing is, waardoor niet blijkt dat zijn asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag wordt beschouwd.

De verzoeker toont niet concreet aan dat de omstandigheden van opvang dermate ontoereikend zijn dat de behandeling inzake opvang als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

- Betreffende het risico op (indirect) refoulement

De verweerder wijst er in de bestreden beslissing op dat Hongarije partij is bij het Vluchtelingenverdrag en bij het EVRM. Hij stelt voorts wat volgt:

"We merken op dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Hongarije ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming."

Er wordt in de bestreden beslissing eveneens verwezen naar een rapport van het UNHCR van december 2012 dat uitdrukkelijk stelt dat de asielaanvragen van asielzoekers die via Servië of Oekraïne naar Hongarije zijn gereisd worden onderzocht en deze niet langer worden verwijderd naar Servië of Oekraïne en voorts wordt het volgende vermeld: *"In het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015, lezen we dat in 2013 aangebrachte wijzingen in wetgeving ter zake refoulement van personen die een verzoek tot internationale bescherming indienden uitsluit ("Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure", pagina 21, alinea 3).*

De verzoeker verwees ten overstaan van de diensten van de verweerder naar een rapport van december 2011 van de Hungarian Helsinki Committee dat Dublin terugkeerders niet automatisch als asielzoekers worden beschouwd. Dit rapport vermag het recentere rapport van het UNHCR van december 2012 evenwel niet te weerleggen waaruit duidelijk blijkt dat personen die via Servië of Oekraïne naar Hongarije zijn gereisd niet zonder meer naar deze landen worden verwijderd en deze personen een asielaanvraag kunnen indienen die zal worden onderzocht. De gemachtigde kan dan ook worden gevolgd in het hierna vermelde oordeel:

"Betreffende de door de betrokkene aangevoerde vrees voor refoulement merken we op dat hij in het schrijven d.d. 13.03.2015 verwijst naar praktijken uit het verleden ("As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to

third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined"). We merkten al op dat het UNHCR reeds wees op de gewijzigde houding van de Hongaarse instanties, die de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne behandelde en deze personen niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne. In het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015, lezen we dat in 2013 aangebrachte wijzingen in wetgeving ter zake refoulement van personen die een verzoek tot internationale bescherming indienden uitsluit ("Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure", pagina 21, alinea 3).

Een zeer selectief citaat uit het AIDA rapport van 30 april 2014 dat asielzoekers overgebracht naar Hongarije onder de Dublin Verordening, niet beschermd zouden zijn tegen refoulement – daar waar dit citaat handelt over de situatie van vóór januari 2013 – is in dit verband niet dienend. Immers wordt verder in het voormelde AIDA-rapport (in het onderdeel 'Dublin') aangehaald dat door de wetswijzigingen van januari 2013 verwijdering van asielzoekers niet meer mogelijk is tijdens de asielprocedure ("Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure").

Andermaal wordt opgemerkt dat de verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar passages uit rapporten die handelen over meervoudige asielaanvragers in Hongarije en dat de beweerde risico op (indirect) refoulement ter terechtzitting niet wordt geactualiseerd.

De Raad verwijst verder naar volgende passage in het arrest Mohammadi t. Oostenrijk (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 van het EHRM:

"(ii) The applicant's complaints relating to access asylum proceedings in Hungary and possible refoulement to Serbia

71. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different issues.

72. Concerning the question whether the applicant would have access to asylum proceedings on the merits if returned to Hungary, the Court observes that both the UNHCR as well as the Hungarian Helsinki Committee in their latest reports stated that since the changes in legislation, those asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin system whose claims had not been examined and decided in Hungary had access to an examination of the merits of their claims upon their return (see paragraphs 31 and 36 above). According to the information provided by the Hungarian Government, the applicant has not yet had a decision on the merits of his case. Therefore, the Court notes that he will have the chance to reapply for asylum if returned to Hungary and to have his application for international protection duly examined.

73. When it comes to the alleged risk of refoulement to Serbia, recent reports by the UNHCR and the Hungarian Helsinki Committee consistently confirmed that Hungary no longer relied on the safe third country concept and in particular examined asylum applications by Dublin returnees on the merits, as long as there had not yet been a decision on the case. Following the changes in legislation which took effect in January 2013, deportation could no longer be imposed on asylum-seekers during the asylum procedure."

Het EHRM aanvaarde aldus geen risico op non-refoulement.

De verzoeker maakt met zijn vage betoog niet aannemelijk dat er onvoldoende garanties zouden zijn dat hij in Hongarije een bescherming tegen refoulement geniet. Hij houdt ook ten onrechte voor als zou dit door de verweerder niet zijn onderzocht.

- Besluitend

Gelet op hetgeen voorafgaat oordeelt de Raad dat het standpunt van de verweerder kan worden bijgetreden dat niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat de overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de situatie in Hongarije dermate ernstige tekortkomingen kent die noodzaken dat individuele garanties zouden worden gevraagd. Er wordt niet met concrete argumenten aangetoond dat in Hongarije een gelijkaardige situatie zich voordoet betreffende de opvang van asielzoekers dan in het arrest Tarahkel van het EHRM zoals door de

verzoeker aangehaald. *In casu* blijkt ook geenszins dat, zoals dit wel het geval was in voormelde zaak Tarakhel, de verzoeker vergezeld is van minderjarige kinderen of dat enige gezins- of familiale cel in het gedrang kan komen. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat Hongarije expliciet heeft bevestigd akkoord te gaan met de terugname van de verzoeker.

De Raad stelt vast dat de verzoeker met zijn betoog evenmin concreet aannemelijk maakt als zou de situatie in Hongarije dezelfde zijn als, of gelijkaardig zijn aan, deze in Griekenland. Dit betreft een vage en algemene bewering, die niet kan worden aangenomen.

Waar de verzoeker nog algemeen gewag maakt van een xenofob klimaat zonder dit enigszins op zijn persoonlijke situatie te betrekken, kan dit evenmin in zijn geval aanleiding geven tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker verwijst naar een geuite bezorgdheid van het UNHCR naar aanleiding van een problematische vraagstelling in het kader van een consultatie van de bevolking, doch aldus blijkt nog geen reëel risico voor asielzoekers om in Hongarije het slachtoffer te worden van een miskenning van artikel 3 van het EVRM of om te worden verwijderd van een grondgebied zonder een inhoudelijke en kwaliteitsvolle behandeling van hun asielaanvraag. De verzoeker heeft evenmin gewezen op concrete problemen van racisme of integratie toen hij in Hongarije verbleef en overigens betreft hij deze kritiek ook op de terechtzitting niet op zijn actuele situatie sinds hij op 11 juni 2015 werd teruggebracht naar Hongarije.

De verzoeker wijst tenslotte op wetgeving die in voorbereiding zou zijn en die mogelijk in strijd zou zijn met Europese regelgeving. Het betreft evenwel nog geen aangenomen wetgeving en het is ook onduidelijkheid wat de juiste draagwijdte hiervan zou zijn. Er kan het bestuur niet worden verweten zijn beoordeling te steunen op de actuele wetgeving en situatie in Hongarije. Ook deze kritiek wordt bovendien ter terechtzitting niet geactualiseerd.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Hongarije. Gelet op hetgeen voorafgaat kan niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De verzoeker toont ook niet concreet aan dat de verweerder op enig punt een partiële lezing maakt van de gehanteerde stukken. De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk recente en onafhankelijke bronnen heeft gehanteerd – waaronder het AIDA rapport up-to-date tot 17 februari 2015 – in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dat waar de verzoeker zelf bronnen aanhaalt die alsnog van recentere datum zijn – zoals het rapport van Amnesty International en informatie van AIDA dd. 7 april 2015 – hieruit nog niet blijkt dat er sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie of dat de bronnen die de gemachtigde hanteerde gedateerd zijn of worden tegengesproken. Er werd verder eveneens reeds vastgesteld dat de bezorgdheid geuit door het UNHCR op 8 mei 2015 inzake de vraagstelling van een nationale consultatie nog niet toelaat om de door de verweerder gehanteerde bronnen en gemaakte beoordeling aan te tasten. Een algemene verwijzing naar het gegeven dat er plannen zouden zijn om het asielbeleid restrictiever te maken, gegeven dat actueel vooral retoriek lijkt te zijn, vermag evenmin te leiden tot een andere beoordeling.

3.1.2.3. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

3.1.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat evenmin enige miskenning van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag kan worden weerhouden.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in grote kamer heeft gesteld. Derhalve zijn ook verzoeken tot internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 16 januari 2001, nr. 92.285 etc.).

De verzoeker kan zich in het kader van het voorliggende geschil dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker op zich geenszins betwist dat overeenkomstig artikel 18 (1) b van de verordening 604/2013 Hongarije in beginsel bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Enige schending van deze bepaling blijkt dan ook geenszins.

Nu verder niet blijkt dat er sprake is van reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bij overdracht aan Hongarije, kan ook niet worden vastgesteld dat de verweerder artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van voormelde verordening zou hebben miskend door niet zelf de asielaanvraag te behandelen. Gelet op hetgeen voorafgaat, laat het betoog van de verzoeker niet toe enige miskenning van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet vast te stellen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding, dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou zijn voorbereid of dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing of dat hij hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 17 van de verordening 604/2013, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden volledig ontbreekt.

Evenwel moet het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De aangevoerde schending van artikel 17 van de verordening 604/2013 is dan ook, bij gebrek aan enige toelichting ter zake, onontvankelijk.

3.1.4. Dienvolgens wordt besloten tot de ongegrondheid van het eerste en vierde middel, althans voor zover deze middelen onvankelijk zijn.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, van de rechten van de verdediging en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“In het kader van zijn Dublin onderzoek heeft de verzoekende partij aangehaald mishandeld te zijn geweest door de Hongaarse asielautoriteiten.

De verzoekende partij werd immers opgepakt door Hongaarse politie en werd er door hen slecht behandeld. De asielzoekers werden er behandeld als criminelen en de verzoekende partij heeft 24 uur geen eten gekregen.

Ook dienden de vluchtelingen, zoals echte gevangenen, in een rijtje te staan en werd er voortdurend en hen getrokken en geduwd. Eveneens werd de verzoekende partij voortdurend door de Hongaarse politie toegeroepen en werd hij er bedreigd met repatriëring: “als je dat niet doet gaan we je terugzenden naar Oekraïne”, enz...

Volgens de bestreden beslissing van de verwerende partij kan er geen rekening gehouden worden met de verklaringen van de verzoekende partij nu er hiervan slechts melding werd gemaakt in het schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij dd. 13 maart 2015 en niet door de verzoekende partij zelf.

De verzoekende partij wijst op artikel 6 E.V.R.M.:

“zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen.”

De verzoekende partij benadrukt dat hij de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ook al zijn die doorslaggevend in het kader van hun asielaanvraag, niet worden bijgestaan door een advocaat.

Een advocaat wordt niet toegelaten tot het verhoor en krijgt niet tijdig de mogelijkheid om de kandidaat – vluchtelingen bij te staan. Het is pas achteraf, nadat zij het verhoor reeds werd afgelegd, zij toegang krijgen tot de gegevens die door de asielzoeker werden verklaard.

Dit draagt bij tot het gebrek aan transparantie van de procedure waardoor het onmogelijk is om een zicht te krijgen op de manier waarop interviews zich afspelen. Daarnaast komt cruciale informatie soms niet terecht bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In die zin is de situatie van asielzoekers vergelijkbaar met de toestand van verdachten zoals beschreven in het Salduz – arrest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in 2008/9 namelijk dat de rechten van de verdediging onherstelbaar worden aangetast als een verdachte belastende verklaringen aflegt zonder het recht van bijstand van een advocaat en die verklaringen vervolgens toch als bewijs worden gebruikt, zoals dit in casu het geval is.

Na het opvragen van de Dublin – vragenlijst door de raadvrouw van de verzoekende partij werd vastgesteld dat de verzoekende partij enkel kort heeft geantwoord omdat hij een enorme angst had onmiddellijk te worden teruggestuurd naar Hongarije. De verzoekende partij was alleen en wist niet wat er ging gebeuren.

Het is bovendien een noodzakelijkheid dat vluchtelingen, eenmaal ze met een hun procedure worden geconfronteerd kunnen rekenen op het vertrouwen en de bijstand van hun advocaat. Een Dublin – procedure kan immers tot gevolg hebben dat de asielzoeker zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Indien de er tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een advocaat zou aanwezig zijn, zouden onmiddellijk al de misverstanden/problemen, door de hulp van de advocaat, kunnen worden rechtgezet en worden de asielzoekers niet aan hun lot overgelaten zoals nu het geval is.

De huidige procedure zoals deze nu bestaat in België betekent bijgevolg een schending van artikel 6 E.V.R.M. en een schending van de rechten van verdediging van de verzoekende partij.

Verwijten dat met de argumenten van de verzoekende partij geen rekening kan worden gehouden omdat zij pas werden vermeld in de motivatie van de advocaat gaat dus niet op en is een schending van de op de verwerende partij rustende motiveringsverplichting.

Ook de asielaanvraag in het kader van een Dublin – onderzoek dient als een waardig asielverzoek worden behandeld. Dit is in casu niet het geval. Zonder rekening te houden met het vluchtrelaas en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij gaat men over tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.”

Waar de verzoeker meent dat de gemachtigde de motiveringsplicht schendt door enkel te stellen dat met zijn argumenten geen rekening kan gehouden worden omdat zij pas werden vermeld in een schrijven van zijn advocaat, wijst de Raad erop dat de verzoeker er een onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing op na houdt. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verweerder omtrent de verklaringen van de verzoeker over een slechte behandeling in Hongarije in het schrijven van de advocaat van 13 maart 2015 oordeelde wat volgt:

“Betreffende de opwerping dat hij in Hongarije slecht en brutaal werd behandeld en werd bedreigd met terugzenden naar Oekraïne wijzen we er op dat daarvan enkel in het schrijven d.d. 13.03.2015 sprake is. De betrokkene maakt daar tijdens zijn gehoor geen melding van. Dat de betrokkene op een ogenblik dat hij de kans had om op omstandige wijze op feiten en omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling hiervan geen melding maakte doet vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.”

De verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de verklaringen betreffende de slechte behandeling in Hongarije in het schrijven van de advocaat niet zonder meer worden terzijde geschoven, doch wel niet aanvaard worden omdat de verzoeker zelf hierover tijdens het eerdere gehoor niets vermeldde en dat terwijl hij net de kans kreeg om de feiten en de omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat er vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid.

In zoverre de verzoeker erop duidt dat hij in de Dublin-vragenlijst enkel kort heeft geantwoord omdat hij een enorme vrees had onmiddellijk te worden teruggestuurd naar Hongarije, dat hij alleen was en niet wist wat ging gebeuren, kan hij niet overtuigen. Immers werd hem, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, net uitdrukkelijk de mogelijkheid geboden om op omstandige wijze op feiten en omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling bij de behandeling van de aanvraag door Hongarije. Echter op de vraag of hij redenen had, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de asielaanvraag zou rechtvaardigen en of het een probleem zou zijn indien Hongarije de asielaanvraag zou behandelen, antwoordt de verzoeker slechts dat hij zich hier goed voelt, hier wil blijven en van België houdt. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te stellen dat het niet vermelden van de problemen in Hongarije tijdens het gehoor, terwijl expliciet gepeild werd naar mogelijke problemen bij overdracht naar Hongarije, en dit pas ter sprake te brengen nadien in een schrijven van de advocaat, vragen doet rijzen betreffende de geloofwaardigheid van die verklaringen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Voorts wijst de Raad er nog op dat er geen problemen of misverstanden die door de aanwezigheid van een advocaat tijdens het Dublingehoor eventueel hadden kunnen worden rechtgezet, worden aangetoond. Het niet vermelden van eventuele slechte behandeling in Hongarije, op de duidelijke vraag of er problemen zouden zijn indien de aanvraag door Hongarije wordt behandeld, kan redelijkerwijze niet worden aanzien als een misverstand. Ook blijkt niet dat de informatie niet kon worden gegeven tijdens het gehoor door een probleem betreft dat door de bijstand van een advocaat had kunnen verholpen worden. Feiten als zou de verzoeker opgepakt zijn geweest door de Hongaarse politie en door hen slecht of als een crimineel zijn behandeld, geen eten te hebben gekregen gedurende 24 uur, als zouden de vluchtelingen in een rijtje moeten staan waar er voortdurend werd getrokken en geduwd en waar ze door de Hongaarse politie met repatriëringen werden bedreigd, betreffen zaken die de verzoeker beweerdelijk zelf zou hebben meegemaakt tijdens zijn eerdere verblijf in Hongarije. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verzoeker de bijstand van een advocaat zou nodig hebben

gehad om deze zaken te vermelden wanneer uitdrukkelijk werd gevraagd naar redenen van verzet tegen een Dublinoverdracht naar Hongarije.

De Raad wijst er bovendien enerzijds op dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rechtsprekend orgaan is maar deel uitmaakt van het administratief bestuur dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moet nemen en anderzijds dat het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. De verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat, zoals gesteld in de zaak Salduz, *mutatis mutandis* geldt in zijn geval vermits hij geen 'verdachte' is bij het onderzoek naar de verantwoordelijke staat voor de asielaanvraag en hij ook niet werd ondervraagd door de 'politie', doch enkel door de asielinstanties teneinde onder meer zijn redenen die de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in de weg zouden staan, toe te lichten.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoeker de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in grote kamer heeft gesteld. Derhalve zijn ook verzoeken tot internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 16 januari 2001, nr. 92.285 etc.).

De verzoeker kan zich thans niet beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM.

Tot slot herhaalt de Raad dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van het tweede middel gewag maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat uit het betoog ter ondersteuning van dit middel geenszins blijkt op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het middel is op dit punt onontvankelijk.

Het tweede middel is derhalve, in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, § 1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG).

De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“Aan de verzoekende partij werd in datum van 1 juni 2015 (kennisgeving 1 juni 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Tegen deze negatieve beslissingen van de verwerende partij, genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, kan overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend een beroep tot nietigverklaring worden ingediend (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet (automatisch) opschortend.

Bijgevolg staan tegen de genomen beslissingen door de Belgische Staat enkel niet – schorsende (beroeps-) procedures open. Uiteraard zullen deze procedures tijdig worden gevoerd, doch de verzoekende partij zit op dit moment in een gesloten centrum. Ondertussen werd de verwijderingsmaatregel reeds uitgevoerd en bevindt de verzoekende partij zich in Hongarije.

De verzoekende partij is van oordeel dat zowel de beroepen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenals de cassatieberoepen bij de Raad van State, geen effectieve rechtsmiddelen zijn in de zin van artikel 13 E.V.R.M. De procedures beoordelen immers niet de grond van de zaak, maar doen enkel uitspraak over de juridische kwalificatie van de feiten en houden geen beoordeling in over de feiten zelf.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal gerepatriëerd worden naar Hongarije, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Artikel 13 E.V.R.M. stelt: “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:

“De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:

i) om een asielverzoek als niet – ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;

ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;

iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;

c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;

d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;

e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.

(...)”

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoeren, die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april

2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S., t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Om na te gaan of artikel 13 E.V.R.M. is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle “mogelijke” beroepen waarover de verzoeker beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hun aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel.

Immers, sinds het arrest M.S.S. t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (M.S.S. t. België en Griekenland, 30.696, 21 januari 2011) is de schorsende werking van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een constitutief onderdeel van de onderzoeksplicht die rust op de Raad om schendingen van het E.V.R.M. daadwerkelijk te onderzoeken met alle gegevens die ex nunc voorhanden zijn. In dit arrest werd eveneens de nadruk gelegd op de tijdsgrens waarbinnen relevante stukken kunnen worden aangedragen om bij te dragen in het onderzoek naar schendingen van het E.V.R.M. (in de volgende middelen word o.a. een schending van artikel 3 en artikel 8 E.V.R.M. aangehaald – zie hierna). Een te kort tijdsbestek staat de mogelijkheid van een grondig onderzoek ex nunc in de weg.

Niet alleen hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden (zie hierna), doch wordt ook slechts van rechtswege een schorsende werking voorzien van maximum 10 dagen. Dit volgt uit een samenlezing van de artikelen 39/83, 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

Het is pas indien de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dat uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen volgt dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoeker, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kan hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

Verder dient er eveneens op gewezen te worden dat, bij een beroep tot schorsing tot uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsende werking afhangt van drie verschillende voorwaarden, die cumulatief dienen vervuld te zijn. Het betreffen 1) het uiterst dringende karakter, 2) de ernst van de aangevoerde middelen en 3) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg in de praktijk slechts aangetoond worden wanneer de verzoekende partij wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijk controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem moet ertoe verplichten om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die

de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemden wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

Een ander criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de kandidaat – asielzoeker niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar een ander land, en dit in het kader ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaten, in casu Hongarije. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring naar Hongarije) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is, in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De beroepsmogelijkheden die heden openstaan tegen een beslissing van de Belgische Staat, en in casu tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), zijn geen daadwerkelijke rechtsmiddelen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M., in samenlezing met artikel 3 E.V.R.M., geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoekers mogelijk tot drie verschillende beroepen moeten instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer zij zich hadden kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), en bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissingen te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikel 3 E.V.R.M. worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden

om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).”

De beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens in uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt een verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

In een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens werd België door het Europese Hof veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 van E.V.R.M. (S.J. v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014.

Deze zaak betreft een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V., en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, overeenkomstig de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europees Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoeker te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met een automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft, evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijk heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees voor de Hof van de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof gaat verder en stelt de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn overwegingen §102 - § 108 het volgende: “§102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci – dessus (voir paragraphes 96 – 97 ci – dessus), a pour effet d’obliger l’étranger, qui est sous le coup d’une mesure d’éloignement et qui soutient qq’il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l’occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n’a pas d’effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c’est – à – dire quand l’étranger fera l’objet d’une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l’hypothèse où l’intéressé n’a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l’urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d’éloignement.

§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l’article 13 combiné avec l’article 3 de disponibilité et d’accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l’hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l’étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d’une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l’étranger n’est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l’ordre d’expulsion ni face à l’imminence d’un éloignement. C’est cette situation qui s’est produite en l’espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l’importance du droit protégé par l’article 3 et au caractère irréversible d’un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n’estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu’avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n’est pas non plus suspensif de

plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

"§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention.

§. 107 Il s'ensuit qu'il ne saurait être reproché à la requérante de ne pas avoir usé de la multitude de recours devant le CCE ou de recours devant le juge judiciaire des référés pour faire valoir son grief tiré de l'article 3. L'exception tirée par le Gouvernement du non – épuisement des voies de recours internes en ce qui concerne le grief fondé sur l'article 3 (voir paragraphe 83 ci – dessus) doit donc être rejetée. » (Josef v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014)

Uit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bijgevolg dat er in casu sprake is van een schending van artikel 13 E.V.R.M., en dit in combinatie met artikel 3 E.V.R.M.

In casu is het eveneens noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in een parallelle juridische situatie zit en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Een analoge beoordeling dringt zich op. Immers, door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Tenslotte is het eveneens van belang te wijzen op de "nieuwe" "Dublin – III" Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze Dublin – III Verordening blijkt het belang van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 27 van de Dublin III Verordening stelt immers dat een asielzoeker die voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar een andere lidstaat wordt doorverwezen het recht heeft tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Artikel 27, § 3 van de Dublin III Verordening zeg ook dat de asielzoeker "de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. België, als een lid van de Dublin III – Verordening, is dus niet in orde. Immers, Dublin III suggereert een beroep met volle rechtsmacht tegen een Dublinoverdracht, terwijl de Belgische Verblijfwet enkel een schorsings- en annulatie beroep voorziet....

Dit derde middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn derde middel aangeeft van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de bestreden beslissing, doch hiermee toont hij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht (cf. artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet). De kritiek van de verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door onwettigheid zodat deze kritiek hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoekers kritiek komt neer op wetskritiek, waarover de Raad zich echter niet kan uitspreken.

Tot slot wijst de Raad er op dat de verzoeker volledig voorbij gaat aan het zeer uitvoerige onderzoek van zijn grieven zoals blijkt uit het arrest nr. 147.540 van 10 juni 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen. Het is slechts nadat de Raad zich heeft uitgesproken, dat de verzoeker op 11 juni 2015 en ter uitvoering van de thans bestreden beslissing werd overgebracht naar Hongarije. De verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk in hoeverre dit

daadwerkelijk door de Raad gevoerde onderzoek inzake zijn grief omtrent artikel 3 van het EVRM, ontoereikend zou zijn in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Bij de bespreking van het eerste, tweede en vierde middel is gebleken dat de verzoeker geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Het standpunt van de verzoeker dat hij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en artikel 39, eerste lid van de richtlijn 2005/85/EG zijn geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE